

Аліса Горшкова

Аспірант Херсонського державного університету

Наративна еkleктика сучасних англомовних прозових текстів

*'I have tried to be as eclectic
as I possibly can with my professional life,
and so far it's been pretty fun'.
Roland Barthes*

У статті розглядається специфіка еkleктизму як тенденції стилетворення та текстотворення сучасного художнього англомовного тексту на прикладі роману американської письменниці індіанського походження Льюїс Ердріч «Love Medicine».

Було проаналізовано дефініції терміна *еклектика* подані в науковій літературі в мультидисциплінарному аспекті і визначено феномен еkleктизму головною тенденцією сучасних форм мистецтва, що являє собою формальне поєднання в одному творі ознак різних стилів мистецтва, з'єднання різнорідних художніх елементів.

У контексті даної роботи, досліджуючи особливості наративної еkleктики в романі амеріндіанської (термін С.В. Волкової) письменниці Льюїс Ердріч, ми звертаємось до принципів еkleктизму, як поняття культури і культурології, прийнятих в архітектурі і дизайні інтер'єру. Таким чином, в практичній частині роботи через аналіз окремих уривків роману доведено, що еkleктика є скрізною стильовою якістю роману, в якому поєднуються жанри саги і оповіді про життя народу племені оджибва (tribal storytelling). У ході нашого дослідження також було визначено, що еkleктика є своєрідною наративною технікою постмодерністських прозових текстів.

Ключові слова: еkleктика, еkleктизм, наративна еkleктика, постмодерністський прозовий текст, авторський стиль, наративна техніка.

Постановка наукової проблеми та її значення. У сучасній лінгвістиці зростає зацікавлення до проблем наративу як до всеохоплюючого елементу поетики художнього тексту, здатного до прояву особливостей жанру, стилю і авторської позиції. Сучасні художні тексти являють собою складний синтез осмислення і

втілення особливостей авторської художньої концепції, його світосприйняття. З появою постмодерністських прозових текстів, в яких з надзвичайною легкістю поєднується традиційність та інноваційність, переосмислення і навіть критика багатьох загальноприйнятих понять і аспектів, їх інтерпретація, жанрова і стильова гра або їх нарочитий еkleктизм, виникає потреба у дослідженнях цього складного текстового масиву на належному рівні.

Дослідження, перш за все, базується на аналізі фундаментальних наукових розвідок оповідного простору, теорії художнього образу, а саме, автора-наратора, точки зору автора-наратора і персонажа (І.А. Бехта, Ж.Женет, В. Шмід), наративних технік, прийомів і стратегій (О.А. Бабелюк, С.В. Волкова, О.П. Воробйова, І.М. Колегаєва). Наративна еkleктика як техніка побудови стилю, жанру, образів ще не була предметом спеціального розгляду в лінгвістичному аспекті, тому ми робимо спробу схарактеризувати еkleктику як наративну техніку побудови сучасного англомовного постмодерністського роману.

Метою даної статті є розкриття особливостей наративної еkleктики в романі Льюїс Едріч «Love Medicine». З огляду на поставлену мету сформульовано такі **завдання**: схарактеризувати поняття "еклектика" в мультидисциплінарному аспекті; визначити суть наративної еkleктики в лінгвістичному ключі; висвітлити особливості наративної еkleктики в романі Льюїс Едріч.

Об'єктом дослідження є сучасні англомовні прозові тексти, а **предметом** – еkleктика як наративна техніка поєднання різних жанрів, стилів і образів у романі Льюїс Едріч «Love Medicine».

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Еkleктика, також еkleктизм, є поняттям багатограним і мультидисциплінарним. Термін був запропонований олександрійським філософом, родоначальником філософської школи еkleктизму II століття Потамоном, якого згадує Діоген Лаертський в кінці свого введення в трактат «Про життя, повчання і вислови знаменитих філософів» [7].

Починаючи з античної філософії, еkleктику вважали способом побудови філософської системи для якого характерні поєднання елементів, положень різних філософських систем і тенденція до стирання відмінностей між напрямками й школами [9, с. 189].

У ХІХ столітті відомими еkleктиками і творцями доктрин еkleктизму були французькі філософи Віктор Кузен і Теодор Жуффруа, які намагались поєднати принципи німецького ідеалізму з початками англійського емпіризму [7].

Трансформуючись із плином часу це поняття набуває загального значення і пояснюється механічним поєднанням в одному вченні різнорідних, органічно несумісних елементів. Поняття еkleктики також містить в собі і переносне значення – відсутність оригінальності і самостійності, але в сучасній науковій думці цей термін втрачає негативні відтінки [8, с. 212].

З часом еkleктика стає головною тенденцією форм мистецтва і являє собою формальне поєднання в одному творі ознак різних стилів, поєднання різнорідних художніх елементів. Такий симбіоз стилів можна спостерігати в живописі, музиці, літературі, архітектурі, дизайні інтер'єру.

Елементи еkleктизму помітні, наприклад, в пізньому давньоримському мистецтві, у вигляді комбінованих форм, притаманних стилю Греції, Єгипту, Азії та ін.

До еkleктизму тяжіли представники Болонської школи, які вважали, що зможуть досягти досконалості, поєднуючи кращі, на їхню думку, сторони творчості великих майстрів Відродження.

В історії мистецтв найбільш помітне місце займає еkleктизм в архітектурі ХІХ ст., який надзвичайно широко і, найчастіше, некритично використовував форми різних історичних стилів (готики, ренесансу, бароко, рококо та ін.). Цей архітектурний і оформлювальний еkleктизм з його «свободою вибору» архітектурних і орнаментальних мотивів значно вплинув на становлення цілісного в своїй суті, але водночас і залежного від найрізноманітніших джерел стилю модерн.

Широке поширення еkleктичні тенденції отримали і в західноєвропейській і американській літературі з середини ХХ ст. у зв'язку зі становленням постмодернізму і модою на «ретроспективізм» художнього оформлення, що копіює той чи інший стилістичний напрям минулого (в тому числі і еkleктизму ХІХ ст.) [4].

За визначенням Ю.М. Лотмана, література кінця ХХ століття звільняється від «настирливої звички бачити світ в його побутових обрисах» і вчиться сприймати речі як слова, що завжди навантажені сенсом і переживають стан їх «семіозису», або концептуалізації [5, с. 297].

Говорячи про еkleктику як про основний принцип нової прози, дослідниця Т.Н. Маркова робить акцент на особливому різноманітті специфічної для неї формобудови [6, с. 85]. Дослідниця зазначає, що дійсно широкий вибір схвалення або відштовхування і звідси вибірковість як акт свободи (навіть виклику) у поєднанні з класичними формами визначає обличчя нової словесності (як опори на сталі словесні конструкції та їх трансформації), характерне для його літературного мислення і способів його відображення. Засобом еkleктичного поєднання (часто оксюморонного характеру) смислових частин художнього повісткування відбувається зв'язок між: міфологічним і екзистенціальним, побутовим і буттєвим, раціональним та ірраціональним, діалогістичним і антидіалогістичним, психологічним і антипсихологічним... [так само]

Тобто, у художньому тексті, як моделі складного, об'єктивно-суб'єктивного світу, віддзеркалюється «шарувата» систему цього світу, що реалізується перш за все за допомогою різних наративних способів. У літературі кінця ХХ століття ця тенденція мовної мозаїки наочно зростає, що відбивається у множинності і строкатості словесного масиву літературно-художньої форми, і, в першу чергу, оповідної. Все це дає підстави для інтерпретації оповіді з огляду на еkleктику стилю, жанрів, образів, наративів.

У контексті даної роботи, досліджуючи особливості наративної еkleктики в романі амеріндіанської (термін С.В. Волкової) письменниці Льюїс Едріч, ми

звертаємось до принципів еkleктизму, прийнятих в архітектурі і дизайні інтер'єру, а саме: рівна значимість різних елементів, всіх стильових форм; демократизм структури: фасад відривається від тіла будівлі, деталь – від цілого, стиль фасаду – від стилю інтер'єру, стилі різних просторів інтер'єру - один від одного; відкритість композиції; активізація асоціативного мислення автора (художника, письменника, архітектора) і глядача; поєднання стилів різних культур; тяга до екзотики; багато стильність [4].

Адаптуючи принципи еkleктизму до наративного аналізу художнього тексту, ми дійшли висновку, що новизна постмодерністського письма полягає в проектуванні постструктуралістського світогляду на класичну стилістику.

Окрім того, постмодерністський художній текст представляє еkleктику стилів та жанрів, “гібридизацію” жанрів високої та масової літератури, маніпулювання літературними стереотипами та жанровими канонами, експериментальними наративними стратегіями, принципами і техніками.

Яскравим прикладом цього можуть слугувати результати дослідження О.А. Бабелюк [2, с. 71], яка стверджує, що саме за принципом наративної ризоми твориться постмодерністський художній текст, специфіка якого полягає у перерваності сюжету, коли лінійний зміст втрачається, і читач може доусвідомлювати смисл оповідання самостійно. Говорячи про постмодерністський ризоматичний наратив, треба зазначити, що до його складу входять неоднорідні теми, різні дати та рівні. Ризома може бути зламана в якомусь місці, може переміститися на іншу лінію. Зміни, злами в ризомі виникають щоразу, коли сегментарні лінії зненацька виявляються на лініях зникнення. Ці лінії постійно переходять одна в одну.

Отже, ризома складається не з єдностей, а з вимірів, точніше – з ліній, що рухаються, не підпорядковуючись жодній структурній моделі. Вона відмежована від самої думки про генетичну вісь як про глибинну структуру [так само].

Особливої уваги заслуговують тексти сучасних авторів, які звертаються до історії свого народу, фольклору, традицій, міфології і в рамках сучасних

тенденцій намагаються відродити, переосмислити, доповнити, інтерпретувати знання предків. Саме сучасна проза американських письменників індіанського походження і втілення наративної еkleктики в ній стає головним предметом нашого дослідження.

Основною ідеєю творів цих авторів є спроба показати етнокультурне значення традицій і церемоній амеріндіанського етносу, його ціннісні пріоритети, релігійні світогляду і світорозуміння. С.В. Волкова зазначає, що саме для цього автори вдаються до різних наративних прийомів, до числа яких відносить зворотню перспективу: прийом, який дозволяє провести зв'язок між трьома часовими вимірами, до яких вдаються амеріндіанські письменники: лінійний час (минуле, теперішнє, майбутнє); сакральний час (міфологічні інтервенції в історичне повісткування; пам'ять (фрагментарні включення автобіографічних спогадів) [21, с. 393].

На думку дослідниці, в інтерпретації наративної когезії повісткування прийом зворотної перспективи виступає саме тим засобом, який допомагає не тільки об'єднати різні за тематикою і змістом наративні події всередині загальної тканини тексту, а й інтерпретувати сенс і значення такого наративного об'єднання. Лінгвокогнітивний механізм зворотної перспективи активується на основі лінгвокогнітивних процедур: асоціації, аналогії, компресії, редукції, протиставлення [там само].

Яскравою представницею відродження культури амеріндіанців засобом художніх текстів є Карен Льюїс Ердріч, яка сама походить з індіанського племені чіпва. Її дебютний роман «Love Medicine», написаний у 1984 році, став бестселером “New York Times” та отримав статус найпопулярнішого сучасного твору і часто класифікується як постмодерністський амеріндіанський роман.

Композиція роману демонструє характерні риси постмодерністського стилю повісткування, до яких відносимо й еkleктизм. Події, які тягнуться з 1934 по 1984 рік і розкидані анахронічно в чотирнадцяти окремих главах, перешкоджають наративній симетрії і розширюються, як висловився Уільям Глісон, «у всіх напрямках одразу» (in all directions at once) [14, с. 70].

Флешбеки, повторення, акумуляція нараторів (коли окремі розповіді йдуть від першої особи однини чи множини, або з'являється всевідаючий оповідач [10, с. 33; 3, с.19]) додатково послаблюють наративну лінійність і єдність окремої глави і роману в цілому. Ці риси також виявляються завдяки таким постмодерністським методам як порушення послідовності, циклічна перестановка, протиріччя [16, с. 273]. Події роману ніби переломлюються під різними наративними кутами, і як стверджує Роберт Сілберман, головного героя або (focalyzer) фокусу не існує [17, с. 105]. Крім того, повідомлення, розповіді нараторів досить часто суперечать одне одному або є неповними. Героїня Лулу, наприклад, відмовляється розкрити справжнє ім'я Мозеса: *"He told me his name. I whispered it, once. I hold his name close as my own blood and I will never let it out. I only spoke it that once so he would know he was alive"* [12, с. 82].

Аналогічно цьому, Ліпша не стане відповідати на питання про те, чи насправді Геррі вбив полісмена: *"If I tell you he said no, you will think he was lying. You will think a man don't get two consecutive life sentences for nothing beneath the U.S. judicial system. You'll keep thinking that, too, unless you happen to rub against that system on your own. Then things will astonish you. I promise they will. If I tell you he said yes, and relate to you how it all happened, it might get used against him. I'm sorry but I just don't trust to write down what he answered, yes or no. We have entered an area of too deep water. Let's just say he answered: "That's the penetrating mystery of it. Nobody knows."* [12, с. 329]

Багатоперспективність, так само як і переміщення всевидючого наративного центру, постає основною наративною характеристикою постмодерністського сюжету, який за словами Роя Бойна «починається там, де все закінчується» [13, с.70].

Не зважаючи на фрагментарність, сюжет «Love Medicine» поєднує персонажів, мотиви, теми і являє собою еkleктичну єдність, яка ніяким чином не розщеплена, розділена, а навпаки стає більш цілісною з кожним етапом його інтерпретації. Тематично-фабульна інтеграція найяскравіше виражена в жанрі

саги, яка підкреслює генеалогічні, матримоніальні, або ж позашлюбні зв'язки між різними персонажами і гармонічно поєднується із безперервністю подій в романі.

Таким чином, хоча авторка і презентує незалежні епізоди, кожна нова оповідь (частина) в той же час залучає попередньо акумульований, (сумарний, накопичений) наративний шар, який доповнює події і поєднує персонажів через своєрідний сімейний зв'язок і зв'язок долі племені. [15, с. 274; 19, с. 235].

На думку дослідників все це не є характеристиками постмодерної гри, іронічним зануренням тексту в його власні інтерпретаційні можливості чи вживання всіх можливих наративних комбінацій [так само]. Роман сам по собі постає результатом комбінацій і реконструкцій попередньо опублікованих оповідань “Scales,” “The Red Convertible,” and “The World’s Greatest Fishermen.” Як пояснює автор, організація подій, що встановлює зв'язки через розповіді персонажів, місце дії в сутності своїй це розповідь однієї й тієї ж самої історії «з різних точок зору і реалізується в процесі ніби в одній історії було багато інших» [16, с. 78]. Таким чином, наративна стратегія Льюїс Ердріч надзвичайно схожа із традицією племенневої розповіді (tribal storytelling), яка і характеризується синкретизмом, мінливістю, непостійністю, епізодичністю форми (конфігурації), хиткою узгодженістю незалежних одне від одної подій, тим самим поєднуючись із жанром саги в одне ціле твір складає жанрову еkleктику [19, с. 57].

Кара Стоукс пояснює, що історії Анішинаабе (Anishinaabe) передають своє значення завдяки структурній, складній оповіді і циклічній логічності. Пояснюючи неминучість дефокалізації або коливання (defocalization) і текстуальної адаптації при передачі традиційних північно-американських розповідей [19, с. 56]. Джеральд Візенор також вказує на той факт, що створюючи історії поза «видимими посиланнями... через пригадування множинності почуттів певного досвіду» - оповідачі можуть розповісти історію з різних кутів або точок зору [2, с. 62]. З іншого боку, перехід персонажів, тем, подій, мотивів з однієї історії на іншу, тримає вкупі не тільки глави роману, але

й поєднує цей роман із іншими романами письменниці: *Tracks* (1988), *The Beet Queen* (1986), and *The Bingo Palace* (1994). З цієї причини, деякі критики класифікують романи як “*The North Dakota Quartet*” [16, с. 8].

Роман “*Love Medicine*” побудований на основі різних оповідей. Оповідач в цьому романі, як правило, і той, хто підслуховує ті чи інші новини, щоб потім їх переказати, тримається в секреті, або ділиться думкою персонажа, який відсутній у тексті. Джун Кашпо, наприклад, не має свого голосу наратора, і її історія представлена виключно через судження і спогади про неї інших персонажів. Читач дізнається більше усього про Джун з вуст її кузини Альбертіни, яка передає уривки особистих розмов інших членів сім'ї. Альбертіна, наприклад, розкриває сімейні табу, той факт, що Ліпша є незаконнонародженою дитиною від відносин Джун з Джеррі: “*One secret I had learned from sitting quietly around the aunts, from gathering shreds of talk before they remembered me, was Lipsha's secret, or half of it at least. I knew who his mother was*” (30). Сам Ліпша не з'явиться до фіналу роману. Пояснюючи наративні тактики Льюїс Ердріч в *Love Medicine*, Кара Стоукс вказує на те, що у відсутності героя і центрального фокусу, центральним інтелектом роману є спільний голос, який передається через чутки і домисли [19, с. 52]. Як один із показників багаторакурсності (багатоперспективності) і постмодерністської гри зі шматочками великого наративу, такі оповіді, водночас, є важливим маркером усного повістування міжсуб'єктного характеру [19, с. 53]. Льюїс Флевін пише: “*The discourse of gossip thus also subverts the Western convention of identity narrative, according to which ambiguity and incompleteness signalize “the failure of selfactualization,” a hero's isolation and dislocation* [13, с. 56].

Тобто, дискурс пліток руйнує західне уявлення про наративну ідентичність, а двозначність і незавершеність сигналізує про «провал самоактуалізації», ізоляцію героя і його дислокацію.

Висновки та перспективи подальшого дослідження.

Вивчення різнохарактерного й багатогранного стану художньої літератури ХХ століття спрямовує нас до визнання того факту, що поняття «стилю» автора

є набагато більше ніж будь-яке інше поняття («методу» чи «жанру»). Ми також виходимо з думки про те, що стиль художника, виконуючи роль «ядра» (В. Виноградов), «домінанти» (Я. Ельсберг), «визначної закономірності» (А. Соколов), «структурного принципу» (В. Ейдінова) його художньої системи, розосереджується у всіх гранях авторської форми, виливаючись на різних її рівнях [6, с. 86].

Проявляючись у зовнішніх, видимих шарах тексту твору (розповідному, хронотопічному, сюжетно-композиційному), стильова закономірність відкриває матеріалізований у форму художній смисл – саму сутність письменницького світовідношення. Звідси, основною структурною категорією сучасної прози в плані її стилю і зокрема, стилю взятого для дослідження автора, без сумніву визначається категорією еkleктики.

Перспективою дослідження буде розробка принципів і побудова наративної моделі роману, що базується на еkleктиці жанру, стилю і образів.

Джерела та література

1. Бабелюк О. А. Принципи постмодерністського текстотворення сучасної американської прози малої форми: [Монографія] / О. А. Бабелюк. – Дрогобич: ТзОВ “Вимір”, 2009. – 296 с.
2. Бабелюк О. А. Наративна ризома як вихідний формальний принцип постмодерністського текстотворення / О. А. Бабелюк // Сучасні дослідження з іноземної філології. – 2011. – Вип. 9. – С. 16-26. –
Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Sdzif_2011_9_5
3. Бехта І.А. Авторське експериментаторство в англomовній прозі ХХ століття / Іван Бехта – Львів: ПАІС, 2013. – 268 с.
4. Культура и культурология: справочник [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.artap.ru/cult/x_eklektikos.htm
5. Лотман Ю. М. Внутри мыслящих миров. Человек – текст – се- миосфера – история / Ю. М. Лотман – М.: Школа «Языки русской культуры», 1999. – 464 с.
6. Маркова Т. Н. Стилевые тенденции в прозе конца ХХ века: специфика речевых форм / Т. Н. Маркова // Известия Уральского государственного университета. — 2003. — № 27. — С. 85-97.

7. Радлов Э. Л., Эkleктизм // Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона : в 86 т. (82 т. и 4 доп.). — СПб., 1890—1907.
Режим доступа: <http://klassikaknigi.info/entsiklopedicheskiy-slovar-brokgauza-i-efrona/>
8. Словник іншомовних слів / Уклад.: С.М. Морозов, Л.М. Шкарапуга. — К.: Наук.думка, 2000. — 680 с. — (Словники України).
9. Сучасний словник іншомовних слів / Уклад.: канд.пед.наук, проф., Нечволод Л.І.— Харків: Торсінг Плюс, 2009. — 768 с.
10. Шмид В. Нарратология / В. Шмид — М. : Языки славянской культуры, 2003. — 312 с.
11. Erdrich, Louise. Love Medicine / Louise Erdrich. — New York : Henry Halt and Company, 1993. — 332 p.
12. Boyne, Roy. Postmodernism and Society / Roy Boyne, Ali Rattansi. — London : Macmillan, 1990. — 301 p.
13. Flavin, Louise. Loving over Time and Distance / Louise Flavin // Louise Erdrich's Love Medicine: Critique. — New York, 1989. — 55-64.
14. Gleason, William. “Her Laugh an Ace”: The Function of Humor in Louise Erdrich's Love Medicine.” / William Gleason // American Indian Culture and Research Journal 11.3, 1987). — P. 51-75.
15. Lodge, David. Načini modernog pisanja / David Lodge. — Zagreb: Globus/Stvarnost, 1988. — 344 p..
16. Quennet, Fabienne C. Where ‘Indians’ Fear to Tread: A Postmodern Reading of Louise Erdrich's North Dakota Quartet / Fabienne C. Quennet. — Münster: LIT Verlag, 2001. — 241 p.
17. Silberman, Robert. Opening the Text: Love Medicine and the Return of the Native American Woman / Robert Silberman // In Narrative Chance: Postmodern Discourse on Native American Indian Literatures, edited by Gerald Vizenor. — Albuquerque: University of New Mexico Press, 1989. — P. 101-120.
18. Solar, Milivoj. Roman i mit: književnost, ideologija, mitologija / Milivoj Solar. — Zagreb: August Cesarec, 1988. — 158 p.
19. Stokes, Karah. Sisters, Lovers, Magdalens and Martyrs^ Ojibwe Two-Sisters Stories in Love Medicine / ed. by Greg Sarris, Connie A. Jacobs and James R. Giles. — New York: MLA, 2004. — P. 51 – 57.
20. Vizenor, Gerald. Crossbloods: Bone Courts, Bingo, and Other Reports / Gerald Vizenor // The Tribes and Narrative Representation of Tribal Bones. — Minneapolis: University of Minnesota, 1976. — P. 62 – 82.

21. Volkova, S. Reverse perspective as a narrative technique in Amerindian prosaic texts // *Lege artis. Language yesterday, today, tomorrow. The Journal of University of SS Cyril and Methodius in Trnava*. Warsaw: De Gruyter Open, vol. 1 (1), June 2016. – p. 359-394. DOI: 10.1515/lart-2016-0008 ISSN 2453-8035

Горшкова Алиса. Нарративная эклектика современных англоязычных прозовых текстов. В статье рассматривается специфика эклектизма как тенденции стилистического и текстообразования современного художественного англоязычного текста на примере романа американской писательницы индейского происхождения Льюис Эрдрич «Love Medicine».

Были проанализированы дефиниции термина *эклектика* представленные в научной литературе в мультидисциплинарном аспекте и определено феномен эклектизма главной тенденцией современных форм искусства, представляет собой формальное сочетание в одном произведении признаков различных стилей искусства, соединение разнородных художественных элементов.

В контексте данной работы, исследуя особенности нарративной эклектики в романе америндианской (определение С.В. Волковой) писательницы Льюис Эрдрич, мы обращаемся к принципам эклектизма, принятым в архитектуре и дизайне интерьера. Таким образом, в практической части работы через анализ отдельных отрывков романа доказано, что эклектика является сквозной стилистической характеристикой романа, в котором сочетаются жанры саги и сказания о жизни народа племени оджибва (tribal storytelling). В ходе нашего исследования также было установлено, что эклектика является своеобразной нарративной техникой постмодернистских прозаических текстов.

Ключевые слова: эклектика, эклектизм, нарративная эклектика, постмодернистский прозаический текст, авторский стиль, нарративная техника.

Horshkova Alisa. Narrative Eclecticism of Modern English Prose Texts. The article is devoted to the specificity of eclecticism as a trend of styling and text formation of the contemporary English text on the example of novel of Louise Erdrich, an American novelist of Indian origin, “Love Medicine”.

The definitions of the term eclecticism, presented in the scientific literature were analyzed in a multidisciplinary aspect and the phenomenon of eclecticism was defined as the main trend of contemporary forms of art. It is a formal combination of features of different styles in art, which are gathered in a single work, a combination of heterogeneous artistic elements.

In the context of this work, exploring the peculiarities of narrative eclecticism in the novel of Amerindian writer Louise Erdrich, we turn to the principles of eclecticism adopted in

architecture and interior design. Thus, in the practical part of the work, through the analysis of separate passages of the novel, it is proved that eclecticism is the end-to-end style quality of the novel, in which the genres of the saga and the legends about the life of indian people (tribal storytelling) are combined. In the course of our study it was also found that eclecticism is a kind of narrative technique of postmodern prose texts.

Key words: eclecticism, narrative eclecticism, postmodern prose text, author's style, narrative technique.